

Daisy Meadowsová

Kouzla jednorožců

Plamínek

bambóok

bamb**ook**[®]

*Kouzla
jednorožců*
Plamínek

Daisy Meadowsová

Se zvláštním poděkováním Conradu Masonovi

Obsah

Kapitola první: Jednorožec v podkroví	11
Kapitola druhá: Královna Aurora	21
Kapitola třetí: Neuvěřitelná podívaná	31
Kapitola čtvrtá: Selena přichází	47
Kapitola pátá: Jiskřivá hora	57
Kapitola šestá: Páchnoucí lektvar	73
Kapitola sedmá: Navždy pod ledem	83
Kapitola osmá: Opravdoví přátelé	93

Seznamte se

Anežka a Eliška jsou nejlepší kamarádky z Čarovné Lhoty. Anežka miluje nejrůznější sporty, Eliška zase vědecké pokusy. Co však obě baví ze všeho nejvíc, jsou výlety do Kouzelného údolí, kde pomáhají svým kamarádům jednorožcům.

Plamínek

Plamínek je jednorožec ohně. Rád se koupe v horkých pramenech na Jiskřivé hoře se svými dračími kamarády.

Větroplach se stará o to, aby byl vzduch v Kouzelném údolí vždy čistý a svěží. Pro své kamarády umí vykouzlit větrík, ve kterém mohou pouštět papírové draky.

Větroplach

Květinka

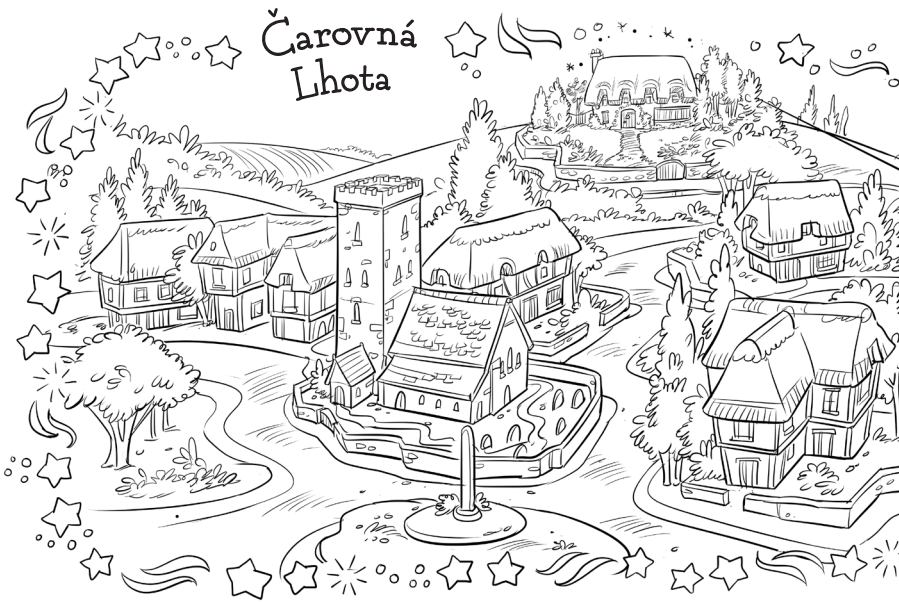
Květinka je jednorozec země a stará se o to, aby z ní rostly zdravé a silné rostliny a stromy. Nejraději si hraje se svými kamarády, pro které by udělal cokoliv.

Plaváček je jednorozcem vody a se svými kamarády se nejraději prohání v řekách a lagunách.

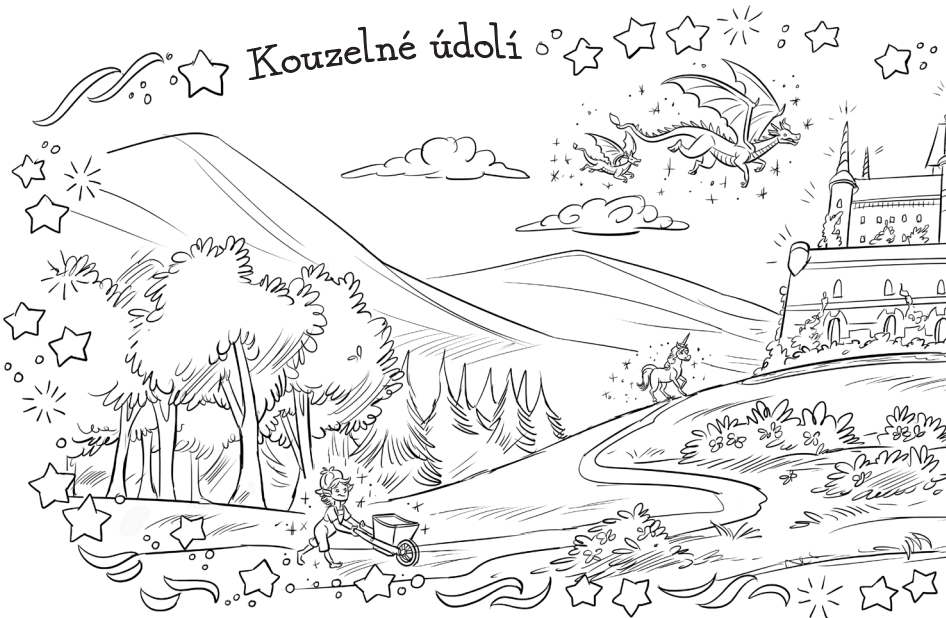

Plaváček

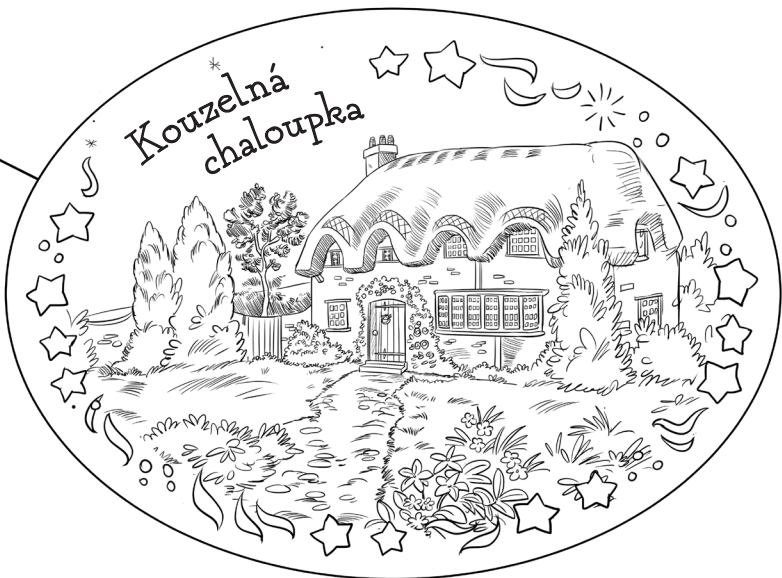
Čarovná Lhota

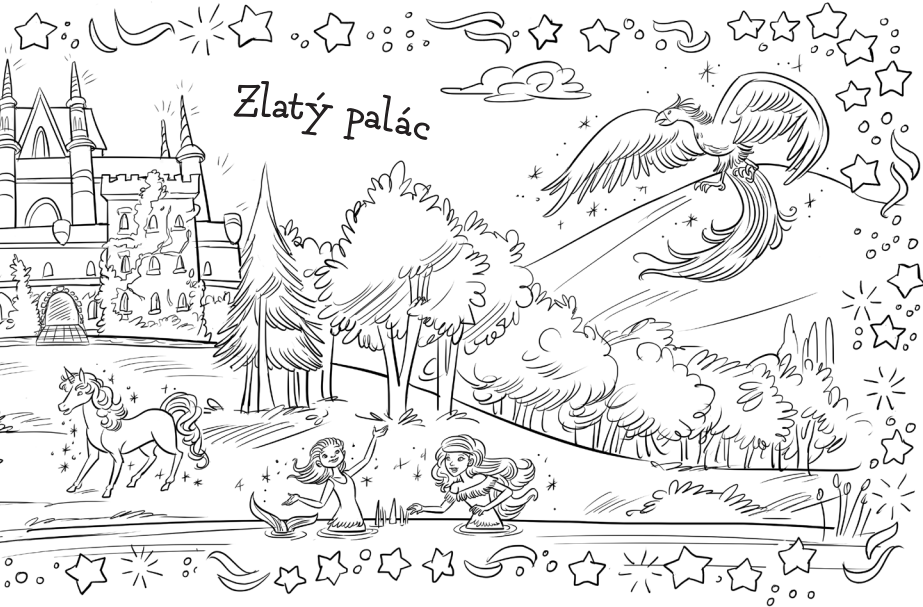
Kouzelné údolí

Kouzelná chaloupka

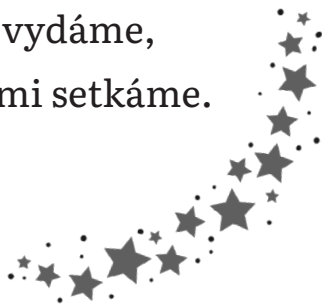
Zlatý palác

Paprsky slunce, hvězd i měsíce,
cestu ti ukážou z města i vesnice.

Za jednorožci se spolu vydáme,
v Kouzelném údolí se s nimi setkáme.

První kapitola Jednorožec v podkroví

„Nevěřím, že tady opravdu budeme bydlet!“
vydechla okouzleně Anežka. Dívala se na
jejich nový dům a v rukou svírala krabici se
svými věcmi.

Kouzelná chaloupka měla doškovou
střechu, půvabná malá okénka a omítku
v barvě letních paprsků. V předzahrádce

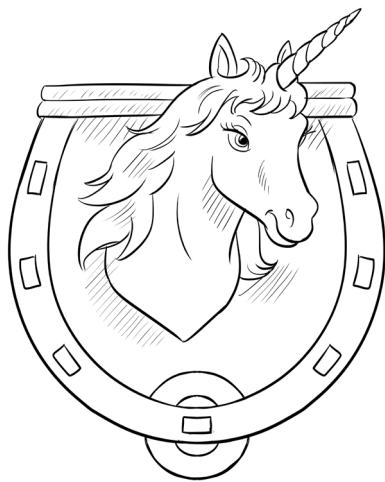
zářily červené a modré květiny. Vstupní dveře byly lemovány popínavými růžemi a jejich listy a květy tvořily zeleno-růžovou klenbu nad vchodem.

Tatínek objal Anežku kolem ramen. „Náš nový domov!“ řekl.

„Je dokonalý,“ usmála se Anežka.

Všichni tři se vydali po dlážděné cestičce a Anežčina maminka vyndala klíče. Vstupní dveře byly jasně červené, ozdobené stříbrným klepadlem ve tvaru koňské hlavy se stříbřitým rohem na čele.

„Jednorožec!“ řekla maminka a strčila klíč do zámku. „Předtím jsem si ho vůbec nevšimla.“

Dveře se otevřely a Anežka vyběhla po schodech nahoru, aby našla svůj pokoj. Na

starou prkennou podlahu v dětském pokoji dopadaly oknem sluneční paprsky.

Šikmý strop byl orámovaný dřevěným krovem a v rohu pokoje stála pohodlná postel. Oknem viděla Anežka na velkou zelenou zahradu. Uprostřed zahrady stála socha ptáka vyletujícího z plamenů. Podle tatínka je to prý bájný pták Fénix.

Položila krabici na postel. Měla v ní tenisovou raketu, plavecké brýle, kriketový míček a sbírku fotbalových kartiček. Anežka byla velká sportovkyně.

V té chvíli někdo zazvonil. „Jdu otevřít!“ křikla Anežka a seběhla ze schodů.

Když otevřela, stála za dveřmi dívka zhruba jejího věku. Měla zrzavé vlasy a na sobě pruhované tričko, krátké kalhoty a tenisky.

„Ahoj!“ pozdravila Anežku. „Na silnici jsem našla fotbalový míč.“ Držela ho v ruce. „Není náhodou tvůj?“

„Jé, děkuji,“ řekla Anežka a míč si vzala, „musel vypadnout z auta při stěhování.“

„Já jsem Eliška,“ představila se dívka. „Tebe jsem tu nikdy neviděla.“

„Právě jsme se do Čarovné Lhoty přistěhovali,“ odvětila Anežka. „Jsem Anežka.“

Eliška se nadšeně rozhlédla po předzahrádce: „Říkala jsem si, kdo se do Kouzelné chaloupky asi nastěhuje.“

Vždycky jsem byla zvědavá, jak to vypadá uvnitř.“

„Nechceš jít dál?“ zeptala se s úsměvem Anežka. „Můžeme to tu spolu prozkoumat!“

Eliška nadšeně zatleskala: „To by bylo skvělé!“

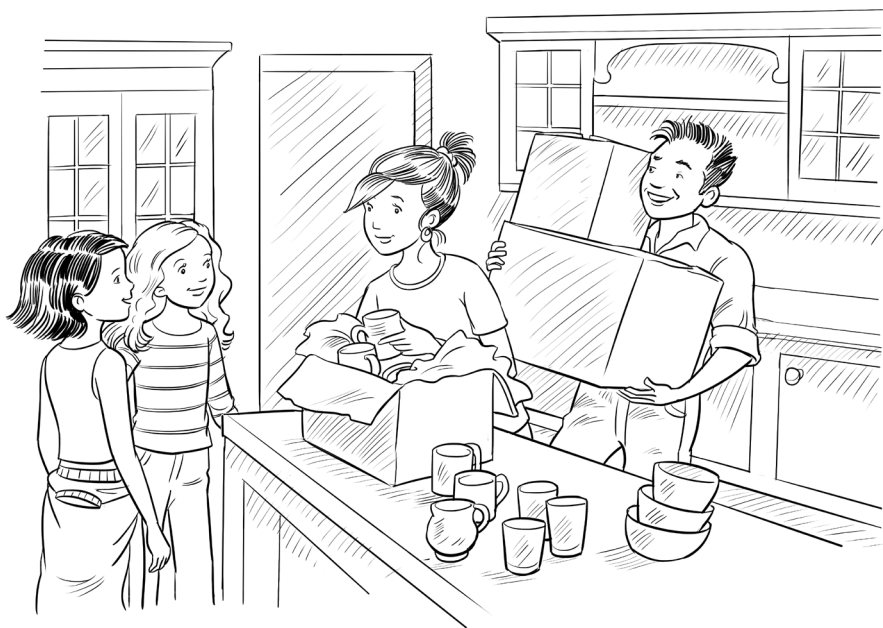
Anežka s Eliškou vešly do kuchyně zrovna ve chvíli, kdy Anežčini rodiče vybalovali nádobí. Anežka jim Elišku představila.

„Rádi tě poznáváme, Eliško!“ řekla Anežčina maminka.

„Dáte si čaj a sušenky, až vybalíme?“ zeptal se tatínek.

„Děkujeme, moc rády!“ odpověděla Anežka. „Já zatím ukážu Elišce dům.“

Anežčina maminka se usmála: „Užijte si to! Zavolám vás, až bude čaj hotový.“

Děvčata vyběhla po schodech do Anežčina pokoje.

„Nech mě hádat,“ prohlásila Eliška a zvedla Anežčinu tenisovou raketu, „ty jsi blázen do sportu!“

„Správně!“ zasmála se Anežka. „A co baví tebe?“

„Věda,“ řekla Eliška. „Miluju vědecké pokusy. Mám doma mikroskop, zkumavky a ochranné brýle,“ dodala s úsměvem. „Ale miluju taky kouzla, proto mi vaše Kouzelná chaloupka připadá tak úžasná. Víš, třeba to klepadlo s jednorožcem a všechno ostatní...“

„Mně taky!“ přitakala Anežka.

Náhle zaslechly odněkud shora tiché zadupání.

Eliška se zamračila: „Co to bylo?“

„Znělo to jako... dupání kopyt!“ vyjekla Anežka.

Obě se znovu zaposlouchaly. A zase! Z půdy se ozvalo zadupání.

Vyšly z pokoje na chodbu. Na jejím konci stál žebřík a jeho horní konec mizel někde ve tmě.